

Cf. codd. Atheniens. 1377 saec. XIII f.(?); Atheniens. 1390 saec. XVI. f. (?) Mosqu. Synod. 475 (323 Vlad.) saec. XV f. 209; Petropol. 208 saec. XIII f. 15 v.; in codd. Athois Dionys. 224 (3758 Lambr. I) saec. XVI p. 123, Dionys. 225 (Lambr. 3759) saec. XVII ad calcem sub titulo: Περὶ ἐξαγορεύσεως Σωφρονίου Ἱεροσ.

Editionem principem opusculi A. Maius in Spicil. Rom. t. III p. XVI-XX (= PG, LXXXVII/3, 3365-3372) e cod. Vatic. 1607 membran. saec. XIII (cf. Spicil. Rom., III, p. VII) publicavit nullamque dubitationem de auctore illius incitavit. Viri doctissimi opinionem omnes quos sciam posteriores animis dubitatione non commotis secuti sunt. Si autem in apparatu critico subtilitatem ac diligentiam adhibuerimus, res cum aetate qua Sophronius patr. Hierosol. (634-644) vixit, incompatibiles in lucem prodeunt. Sunt enim quidam canones e commentario, quem ad synopticum textum canonum Aristenus saeculo XI composuerat, quasi ad verbum aut cum varietatibus minimis deprompti, nempe:

Ὁ συνευχόμενος αἰρετικῶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν οἴκῳ ἀκοινωνήτος [ὡσαύτως add. Arist.] ἔστω καὶ αὐτός = Arist. ad Apost. 10.

Ὁ συνευχόμενος [ἤτοι συλλειτουργῶν add. Arist., quod tamen in ipso canoni Apost. II synopt. deest] καθηρημένῳ καθηρημένος ἔστω καὶ αὐτός = Arist. ad Apost. 11.

Εἴ τις τὴν ἐκυτοῦ γυναικῆ ἐκβάλη καὶ ἑτέραν ἀγάγηται, ἀφορίζεσθω [ἀφορίζεσθαι Arist.] = Arist. ad Apost. 48 secunda pars.

Ὁ ἐμπαιζὼν χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ κωφὸν [τυφλὸν καὶ κωφὸν ἢ χωλὸν Arist.] ἢ ἄλλως τὸ σῶμα πεπηρωμένον ἀφορίζεται, ὡς ἐπιμεμφόμενος τὸν πλάσαντα αὐτόν [τὸν πλάσαντα τούτους ἐπιμεμφόμενος Arist.] = Arist. ad Apost. 57.

Ὁ βιασάμενος παρθένον ἀμνηστευτον [καὶ add. Arist.] συμφθαρὲς αὐτῆν [αὐτῆ Arist.] ἀφορίζεσθω καὶ [καὶ om Arist.] μὴ ἐξέστω [δὲ add. Arist.] αὐτῷ ἑτέραν λαμβάνειν [λαβεῖν Arist.], ἀλλ' ἐκείνην κατέχειν ἣν ἡρετίσατο, καὶ πενιχρὰ τυγχάνη = Arist. ad Apost. 67 prima pars.

Καταστρεφέςθωσαν δὲ καὶ τὰ δι' ἐνουπνίων καὶ ἀποκαλύψεων [ματαίων add. Arist.] συνιστάμενα θυσιαστήρια· σκότος γὰρ ὧν ὁ διάβολος φῶς ὑποκρίνεται, καὶ προπάσει δὴθεν εὐλαβείας τὰς τῶν ἀνθρώπων δελεάζει ψυχὰς = Arist. ad Carthag. 83.

Sunt alii canones multi, qui Nicephoro patr. CP tribuuntur (in Hist., II, 329-346):

Ἐὰν μεθύση μοναχός [Μον. ἐὰν μεθ. Niceph.]; ἐπόρνευσεν = Niceph. 204.

Ἐὰν μοναχός γελάσῃ ἐπὶ δήμου ἐπόρνευσεν. cf. Niceph. 212-220.

Εἴ τις μοναχός ἀποζώννυται ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ καὶ οὕτως κοιμηθῆ, ἐχέτω μετανοία; ρν'. cf. Niceph. 208.

Ὅτι οὐ χρὴ μεταδιδόναι τῶν θείων μυστηρίων τοῖς λαμβάνουσι τίκους ἢ συνεσθίειν αὐτοῖς; ἐπιμένουσι τῇ παρανομίᾳ. cf. Niceph. 3,22,32. et concilii CPlitani a. 861 secundum recensionem synopticam seu abbreviatam (RhP, II, 656, 691, 692, 696):

Εἴ τις φωραθῆ ἀποκείρων τινὰ χωρὶς παρουσίας τοῦ ὀφείλοντος αὐτόν